

VII.

Efter at Herrerne var gaaet, blev de to Veninder endnu i nogen Tid siddende sammen under Æbletræet. I lang Tid var der ingen af dem, som talte. Frk. Ragnhild, der var bleven varm af Iver, sad og viftede sig med sin sammenslaaede Parasol, mens Fru Betty havde bøjet sig dybt ned over sit Arbejde. Hendes Ansigt tydede paa, at hun var alvorlig forstemt.

„At I to dog altid skal skændes!“ sagde hun endelig paa sin stilfærdige Maade uden at se op.

„Hvem? . . . Naa, din Broder og jeg, mener du! Aa, det er bare saadan en Vane, vi har fra gammel Tid. Du lader dig dog vel ikke anfægte deraf, kære Betty? Det er nu en Gang bleven vor Maade at konversere paa. For Resten er vi vel ogsaa omtrent saa uenige, som et Par Mennesker ret godt kan være.“

„Ja, det er I vel.“

„Du lader næsten, som det forundrer dig, Betty. Da har du dog ofte selv beklaget dig over, hvor vanskeligt, ja ligefrem umuligt det var for dig og din Familie at komme til Rette med din Broders mærkelige Maade at tage Livet paa.“